

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/95/2019
Identifikačné číslo spisu: 6117258607
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6117258607.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: T.R.I. Solutions k.s., so sídlom Lazovná 20, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 50 343 416, správca konkurznej podstaty úpadcu Limba - Skalka, spol. s r.o. „v konkurze“, so sídlom Věternícka 117/19, 967 01 Kremnica, IČO: 31 589 821, proti žalovanému: SLOVGAS s.r.o., so sídlom Červeňova 28, 811 03 Bratislava, IČO: 35 690 623, právne zastúpený JUDr. Denisa Hostačná, so sídlom Dunajská 4, 811 08 Bratislava, o určenie neúčinnosti právnych úkonov, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 43CoKR/12/2019-283 zo dňa 30. mája 2019, jednomyseľne, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom č. k. 64Cbi/23/2017-230 zo dňa 6. novembra 2018 rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 21. decembra 2017 domáhal určiť, že právny úkon spoločnosti úpadcu označený ako Uznanie záväzku zo dňa 17. mája 2013, ktorým uznal svoje záväzky, čo do obsahu a výšky v sume spolu vo výške 93 099,76 eur voči žalovanému ako veriteľovi, je voči veriteľom úpadcu v konkurznom konaní vedenom pred Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 2K/71/2016 neúčinný.

3. V bode 5 odôvodnenia konajúci súd uviedol, že v konaní nebolo sporné, že dňa 7. mája 2013 úpadca písomne uznal, čo do obsahu a výšky svoje špecifikované záväzky voči žalovanému a veriteľovi vo výške 93 099,76 eur. Taktiež za nespornú skutočnosť označil, že úpadca dňa 10. januára 2014 ako predávajúci a žalovaný ako kupujúci uzavreli kúpnu zmluvu, ktorej predmetom boli špecifikované nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX vedenom Okresným úradom O., katastrálny odbor, okres O., obec Q., územie Q. a kúpna cena bola dohodnutá v sume 131 306,81 eur. Za preukázanú skutočnosť označil uzavretie nájomnej Zmluvy o nebytových priestorov č. 01-01/2014 , ktorej predmetom bol prenájom priestorov nachádzajúcich sa v nehnuteľnosti - stavba súpisné číslo XXX na

parcele č. XXX/X, zapísaná na liste vlastníctva č. XXXX, okres O., obec Q., katastrálne územie Q. a výška nájomného ročne 36 000,- eur bez DPH, ako aj uzavretý Dodatok č. 1 zo dňa 28. augusta 2014 o dohode nájomného vo výške 8 400,- eur ročne bez DPH. Uviedol, že spornou skutočnosťou nebola ani uzavretá kúpna zmluva zo dňa 27. januára 2014 medzi úpadcom ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim o predaji hnuteľných vecí v kúpnej cene 4 500,- eur, ako aj že nájomca ako úpadca a žalovaný ako prenajímateľ uzavreli nájomnú zmluvu o prenájme hnuteľných vecí č. 02-01/2014 vo výške nájmu ročne 5 400,- eur bez DPH. V bode 12 odôvodnenia konajúci súd s odkazom na § 57 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii uviedol, že základnou podmienkou pre úspešné uplatňovanie odporovateľnosti je, že právny úkon týkajúci sa majetku dlžníka a odporovateľný úkon musí ukrať uspokojenie prihlásenej pohľadávky, teda že musí ísť o pohľadávku riadne prihlásenú a zistenú a že v dôsledku odporovateľného úkonu došlo k zmenšeniu majetku úpadcu a teda nie je možné uspokojiť splatné pohľadávky veriteľov splatné v čase vykonaní úkonu. Na základe predložených dôkazov a vykonaného dokazovania konajúci súd nedospel k záveru, že práve v dôsledku odporovaných právnych úkonov boli majetkové pomery úpadcu v takom stave ako to preukazuje účtovná závierka k 31. decembra 2014 a preto žalobca nepreukázal základnú podmienku pre odporovateľnosť každého právneho úkonu, a to ukrátenie uspokojenia prihlásenej pohľadávky z veriteľov odporovaných právnych úkonom. K poukazu žalobcu, že v danom prípade ide o právne úkony urobené v prospech spriaznenej osoby s úpadcom, konajúci súd opätovne poukázal na zákonodarcom stanovenú základnú podmienku práva odporovať, a to bez rozlíšenia, či ide o právny úkon urobený v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, ale že ide o všeobecne definovanú základnú podmienku, a to či ide o právny úkon ň, ktorá ukrať uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka (§ 57 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z.). Vychádzajúc z konštatovaných skutočností žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 C. s. p.

4. O odvolaní žalobcu (list v spise č. 246) proti tomuto rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 64Cb/23/2017-230 zo dňa 6. novembra 2018 ako odvolací súd rozhodol Krajský súd Banská Bystrica rozsudkom sp. zn. 43CoKR/12/2019-283 zo dňa 30. mája 2019 tak, že rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 64Cb/23/2017-230 zo dňa 6. novembra 2018 potvrdil a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania.

5. V bode 27 odôvodnenia rozhodnutia uviedol, že odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania s tým, že nebolo potrebné zopakovať dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a v nasledujúcich bodoch odôvodnenia popísal priebeh konania a v bode 34 za nesporné konštatoval, že žalovaný jednostranným právnym úkonom zo dňa 17. apríla 2014 započítal svoje pohľadávky, ktoré mal voči úpadcovi na zaplatenie kúpnej ceny nehnuteľností a kúpnej ceny hnuteľných vecí. V bode 35 odôvodnenia poukázal na potvrdenie žalobcu, že už nie je vlastníkom nehnuteľností, nakoľko vlastnícke právo k nim previedol v roku 2017 na tretiu osobu, a teda už nie je vlastníkom ani hnuteľných vecí, a preto sa domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť poskytnúť do dotknutej konkurznej podstaty peňažnú náhradu vo výške 181 504,56 eur. Odvolací súd sa plne stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku a poukázal na fakt, že odporovať je možné iba tomu právnemu úkonu, ktorý ukrátil niektorého z veriteľov, nakoľko ide o základy predpoklad odporovateľnosti a to nielen podľa § 42a Občianskeho zákonníka, ale aj podľa § 57 ods. 4 ZoKR. Ukrátenie spočíva v tom, že hodnota majetku dlžníka sa zmenší viac ako v prípade, ak by sa odsudzovaný právny úkon neurobil. Uviedol, že ustanovenie § 57 ods. 4 citovaného zákona vyžaduje, aby bola ukrátená pohľadávka prihlásená ktorýmkoľvek z veriteľov dlžníka, ako aj že dôkazné bremeno (o úmysle dlžníka ukrátiť uspokojenie pohľadávok veriteľov a poznanie tohto úmyslu druhou stranou napádaných právnych úkonov, a to bez ohľadu na to, ktorej skutkovej podstaty sa týkajú, teda, či ide o právny úkon bez primeraného protiplnenia s poukazom na § 58 ZoKR zvýhodňujúci právny úkon s poukazom na § 59 ZoKR, alebo právny úkon ukraťujúci s poukazom na § 60 ZoKR, je vždy v prejednávanej veci výlučne na správcovi.

6. V bode 43 odôvodnenia konštatoval, že s názorom žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne vyložil znak ukrátenia, pretože znak ukrátenia je treba vykladať tak, že nebyť odporovaného právneho úkonu by veriteľia alebo aspoň niektoré z nich boli v konkurze uspokojení vo väčšom rozsahu ako v prípade, ak by takýto úkon nebol vôbec urobený, sa odvolací súd stotožnil, ale iba za predpokladu, že samotné

ukrátenie veriteľa žalobca v konaní preukáže.

7. V odôvodnení bodu 47 odvolací súd jednoznačne uviedol, že žalobcovi sa v konaní nepodarilo preukázať, že ním označené odporované úkony vykonané úpadcom vo vzťahu k žalovanému spôsobili taký úbytok majetku úpadcu, ktorý objektívne spôsobil jeho neschopnosť uhrádzať svoje záväzky iným veriteľom. Za relevantné dôkazy označil také, z ktorých by vyplynulo, že v rozhodnom období, kedy došlo k tvrdeným odporovaným právnym úkonom máj až jún 2013 januára, február 2014 nezostal úpadcovi taký rozsah majetku, aby mohol uspokojiť dovtedy existujúce a splatné záväzky voči iným veriteľom. V prejednávanej veci, však žalobca takéto, a ani žiadne iné dôkazy, než výpisom zo zoznamu pohľadávok k 28. augusta 2018 prihláškami veriteľov s poradovým číslom 3 a 7, súvahou úpadcu k 31. decembra 2013 a jeho účtovnou závierkou k 31. decembru 2014 nepredložil. Predložené dôkazy samé o sebe na preukázanie takého úbytku majetku zapríčineného žalovaným, že z neho už nebolo možné uspokojiť záväzky úpadcu, teda ukrátenie iných veriteľov bezprostredne po uskutočnení týchto úkonov konajúci súd označil za nepostačujúce. S odvolaním sa na uvedené a odôvodnenie v bodoch 48 až 50 dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne pre nepreukázanie základného zákonného predpokladu úspešnej odporovacej žaloby, a to bez ohľadu o aký druh odporovaného právneho úkonu sa jedná a bez ohľadu na to, či ho urobila spriaznená osoba s úpadcom s úmyslom ukrátiť veriteľov, alebo nie. V zmysle § 387 C. s. p., preto napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p., v nadväznosti na § 262 ods. 1 C. s. p. a § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že ich priznal žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný.

8. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu s vyznačenou právoplatnosťou dňa 26. júna 2019 dovolanie podal žalobca podaním zo dňa 26. augusta 2019.

9. S odvolaním sa na obsah jeho dovolania uvedený v bodoch uvedených v článku I., II. v obsiahlom rozsahu na štrnástich stranách navrhol rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Banská Bystrica na nové rozhodnutie.

10. Dovolací dôvod označil v bode 1.2 s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. a ustanovenia § 431 ods. 1 a § 432 ods. 1 C. s. p. Dôvodnosť prípustnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p. označil nesprávnym procesným postupom, ktorý žalobcovi znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V článku II. sa zaoberal argumentáciou žalobcu a jej reflexie rozsudkom odvolacieho súdu ako element porušujúci právo na spravodlivý proces. S poukazom na jeho tvrdenie s odvolaním sa na obsah spisu uviedol, že keďže súd prvej inštancie dospel k mylnému záveru, podal odvolanie precízne rozpracované, reagujúc na jednotlivé prvky ukrátenia a jeho námietky voči prvostupňovému rozsudku označil ich povahou za ústavnoprávne. Porušenie práva na spravodlivý proces odôvodnil v bode 2.3 s tým, že právo na náležité odôvodnenie je potrebné chápať ako integrálnu súčasť základného práva na spravodlivý proces. Na podklade vyššie uvedeného v bodoch 2.3.18, 19, 20, 21, 22, 23, 24 a 25 rozhodnutie odvolacieho súdu kvalifikoval ako také, ktoré nemôže obstáť vo svetle práva na spravodlivý proces. Ide o nedostatočnú argumentáciu a teda také odôvodnenie, ktorým odvolací súd v konečnom dôsledku odmietol prakticky všetky aspekty právnej koncepcie obsahu významu a posudzovania znaku ukrátenia. Podľa dovolateľa v bode 43 odôvodnenia odvolací súd sám prisvedčil, čím nielenže vytvoril situáciu, v ktorej je o právnych východiskách rozsudku odvolacieho súdu so zreteľom na vnútorné rozpory jeho odôvodnenia, možno usudzovať iba v rovine domnienok. Dovolateľ konštatoval, že odvolací súd zároveň neuviedol žiadne vysvetlenie prečo sa žalobca vo svojich odvolacích námietkach protiprávnemu posúdeniu súdu prvej inštancie mýlil. Dovolateľ je presvedčený, že nedostal odôvodnením rozsudku zrozumiteľnú a primerane vysvetliteľnú odpoveď na otázku ohľadne ukrátenia veriteľov. V nasledujúcich bodoch popisoval jeho názory k odôvodneniu rozsudku a vysloveným názorom súdu, ktoré neposkytujú vecnú odpoveď žalobcovi. Prvostupňový rozsudok označil za vykazujúci znaky arbitrárnosti vyvolávajúci nedôslednosť a rozporupnosť pri vysvetľovaní jeho právnych názorov a čo sa týka rozsudku odvolacieho rozsudku dovolateľ vyslovil obavu, či sa odvolací súd skutočne s vecou zaoberal.

11. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu vyjadril podaním zo dňa 11. októbra 2019 a označil ho za nedôvodné.

12. S poukazom na obsah dovolania sa zaoberal výkladom pojmu „ukrátenie“. Konštatoval, že úspech žalobcu závisel od splnenia procesných povinností podľa § 57 ods. 4 zákona č. 7/2007 o konkurze a reštrukturalizácii, čo žaloba nepreukázala. Odôvodnenie súdu prvej inštancie označil za dostatočne logické, nakoľko sa vysporiadalo so všetkými argumentami, ktoré boli zabezpečené do spisu. Navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal dovolanie žalobcu ako súd dovolací [§ 35 C. s. p. zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že žalobca dovolanie podal včas, je riadne zastúpený, bez nariadenia pojednávania § 443 C. s. p. a skúmal, či voči napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné.

14. Dovolanie smeruje voči rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoKR/12/2019-283 zo dňa 30. mája 2019, ktorým rozhodnutím odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému priznal trovy konania.

15. Z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., ktorým žalovaný prípustnosť dovolania označil vyplýva, že „dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí“.

f/ Ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu je potrebné rozumieť taký postup súdu konaní, ktorý je v rozpore so zákonom.

16. Pre prípustnosť dovolania musí súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. V zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ide napríklad o právo vykonať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk.

17. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. musí intenzita zásadu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu dosahovať mieru a právo porušenia práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé konanie súd zásadne „výsledkové“, čo znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok a skutočnosť, či napadnuté rozhodnutie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov.

18. Dovolateľ tvrdí, že napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný, že ním namietaná vada zakladá vadu zmätočnosti. Už dávnejšia judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (č. R 111/98) zastávala názor, že preskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania. Nepreskúmateľnosť bola považovaná za vlastnosť vyjadrujúci stupeň kvality odôvodnenia rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila (len tzv. iná vada konania, majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci) vid' § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. Vada tejto povahy nebola považovaná za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania. S týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015, I. ÚS 547/2016).

19. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. zotrvalo zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta, ktorého znie“ nepreskúmateľnosť zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. (Občianskeho

súdneho poriadku). Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 sa nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska: vzhľadom na čo treba toto stanovisko považovať za aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po uvedenom dni.

20. V konkrétnom prípade obsah spisu nedáva žiaden podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenia alebo, keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne ak došlo k vade zásadnej, že mala za následok justičný omyl (Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

21. V napadnutej veci dovolaním odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery: medziiným uviedol dôvody so zreteľom, na ktoré dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby pre nepreukázanie základného zákonného predpokladu úspešnosti odporovacej žaloby, a to ukrátenie ktoréhokoľvek veriteľa, ktorý si do konkurzu prihlásili pohľadávku, a to bez ohľadu, o aký druh odporovaného právneho úkonu sa jedná a bez ohľadu na to, či ho urobila osoba spriaznená s úpadcom i s úmyslom ukrátiť veriteľov alebo nie je podľa § 387 C. s. p. vecne správne, a preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Dovolací súd dospel k záveru, že z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, je celkom zrejme ako a na základe akých dôvodov odvolací súd rozhodol, odôvodnenie jeho rozhodnutia má náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 C. s. p. Tvrdenie dovolateľa vyjadrujúce jeho pochybnosti, či sa vôbec odvolací súd s vecou a zaoberal je nielen nenáležité, ale bezdôvodne osočujúce.

22. Za procesnú vadu nie je možné považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany.

23. Pri skúmaní tejto námietky dovolací súd dospel k záveru, že jednoznačným cieľom dovolateľa bolo založiť prípustnosť dovolania, ktoré konanie možno označiť vzhľadom na dostatočné odôvodnenie odvolacieho súdu iba za účelové.

24. K námietke žalobcu ohľadne porušenia práva žalobcu na spravodlivý proces z dôvodu arbitrárnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky tvrdenie dovolateľa považuje za nepreukázané a formálne. Z jednotlivých bodov odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj súdu odvolacieho je jednoznačne zrejme, že odôvodnenie rozsudkov je dostatočné zrozumiteľné, zaoberajúce sa zisťovaním skutkového a právneho stavu, ako aj s obsahom námietok žalobcu uvedených v odvolaní. Ani jedno z napadnutých rozhodnutí nie je možné posudzovať ako arbitrárne a za také, ktoré by dostatočne v súlade so zákonom k danej problematike nezaujalo právne stanovisko. Právne naopak obsah dovolania žalobcu označený prípustnosťou dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. neuvádza žiaden konkrétny dôvod v zmysle tohto ustanovenia, ale cituje iba polemiky o správnosti rozhodnutí ako takých, ale nevyplýva z neho žiadne porušenie procesných práv, ktoré by prípustnosť dovolania, toto ustanovenie zakladalo. Citované dôvody dovolateľom, preto rozhodne prípustnosť dovolania pre porušenie práva na žalobcu na spravodlivý proces nezakladajú.

25. Tvrdenie žalobcu, že konštatácia správnosti dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie je sama o sebe prekvapivá racionálne iba ťažko vysvetliteľná, keďže sa ocitá v priamom rozpore s bodom 43 odôvodnenia odvolacieho rozsudku dovolací súd označuje taktiež iba za jednoznačne účelové tvrdenie, nakoľko žalobca úmyselne v dovolacej argumentácii úmyselne opomenul poslednú časť vety za čiarkou, ktorá znie „pokiaľ samotnému ukrátenie veriteľa žalobcu v konaní preukáže“, čo žalobca nepreukázal ako to odvolací súd vyčerpávajúco vysvetlil v bodoch 47 a 51 odôvodnenia.

26. Na základe tohto posúdenia Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) dospel k jednoznačnému záveru, že žalobca prípustnosť dovolania s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ C. s

.p. nepreukázal. Tvrdené nezrovnalosti a rozpory v tvrdení sporovej strany jednou zo sporových strán, nespádajú do procesných práv patriacich účastníkovi konania, ktoré by znemožňovali procesnej strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že by dochádzalo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

27. Z obsahu odôvodnenia a postupu súdu v danej veci je zrejmé, že žalovaným uvádzané dôvody ohľadne nesprávneho procesného postupu a nepreskúmateľnosti rozhodnutia sú z hľadiska posúdenia zakladajúcich dôvodov prípustnosť dovolania, nepostačujúce.

28. Žalobca prípustnosť dovolania označil aj podľa ustanovenia § 430 ods. 1 C. s. p., § 432 ods. 1 C. s. p. Ustanovenie § 431 ods. 1 hovorí o dovolacom dôvode, teda že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. V konkrétnom prípade nejde o dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p., a preto aj poukaz na ustanovenie § 431 ods. 1 C. s. p. je nedôvodný. Čo sa týka poukazu žalobcu na ustanovenie § 432 ods. 1 C. s. p. ide o ustanovenie, ktoré prípustnosť dovolania nezakladá, ale pojednáva o dovolacom dôvode pri tvrdenom dôvode prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 C. s. p. V konkrétnom prípade dovolateľ prípustnosť dovolania s poukazom na ustanovenie § 421 C. s. p. v jeho dovolaní nevymedzil a ani neodvodzoval žiadnu právnu otázku, od ktorej by záviselo vyriešenie sporu. Poukaz dovolateľa na toto ustanovenie je preto mylné a nedôvodné.

29. Dovolací dôvod (vada zmätočnosti) označený nesprávny postup nie je v tomto prípade dovolacím dôvodom odvodeným v súlade s ustanovením § 431 ods. 2 C. s. p. Obsah dovolania neobsahuje, aký konkrétny procesný postup, ktorý považuje dovolateľ za nesprávny procesný postup mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva. Námietka ohľadne neodročenia pojednávania konané dňa 28. júna 2018, je taktiež nedôvodná s touto sa skutočnosťou sa už súd vysporiadal.

30. Do práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý súdny proces v zmysle ustálenej judikatúry nepatrí, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov a názorov, ktoré predkladá strana sporu a právo na spravodlivý súdny proces neznamená, aby strana bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi.

31. Prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. g/ C. s. p. nezakladá všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu, prípadne súdu prvej inštancie, ktoré vyznelo v jeho neprospech teda vo všeobecnosti, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná.

32. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že nejde o dovolanie prípustné podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je neprípustné § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol.

34. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C. s. p.).

35. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.